

ТРАНСПОРТ НА ТЯЛОТО

Художник: Мина Минов

Куратор: Иван Мудов

Странни и неопределени, обектите стоят застинали като в изоставен музей, място изгубило функцията си и напомнящо на двор за забравени вещи, които сякаш очакват нещо да ги събуди. Те приличат на останки от непозната практика. С появата на автора оживяват. Тялото му им дава ритъм и посока, превръщайки ги в продължения на собственото му движение, а странността им само се усилва. Контрастът между покой и активност създава напрежение, което бавно изпълва пространството. Странното и необяснимото се появяват като даденост, не за да бъдат обяснявани, а за да бъдат преживени.

Ето ме с новия ми анцуг.(1) Пълен с енергия, обикалям инсталацията на Мина. Залата наподобява изоставен фитнес, сглобен от подръчни материали като дървени греди, винкели, каиши, топки, ластици, пружини, колела, автомобилни гуми, въжета и кабели. Първото нещо, което достигам, е уред от дърво с кожена възглавница, закачен на стената. Хващам го и почвам да си го удрям в главата.(2) Меко е, не боли, затова удрям още и още, сменям ръцете. Само наказание ли е това или просто си изпразваш главата?

В непосредствена близост от уреда за бой по главата намирам колело, на него има закачена гайда. Надувам я и се качвам да карам. С една ръка държа кормилото с другата гайдата. Обикалям павилиона с монотонен писък.(3)

Виждам Мина да седи до нещо като ковчег, поставен във вертикално положение. Хвърлям колелото и гайдата и влизам в него. Мина започва да върти две ръчки. Ковчегът бавно се накланя на една страна, като илюзионистки фокус, но такъв, при който нищо не остава скрито от публиката. След минута съм в хоризонтално положение. Започва обратното движение, което ме връща обратно.(4)

На земята има две дървени дъски с колела от предната страна. Мина се качва на тях като на ролкови кънки и ме повежда към следващия уред.(5) На 30 сантиметра от земята виси стар изтърбушен хладилник. Мина отваря вратата и влиза. Главата му стърчи отгоре. С помощта на въже той залюлява хладилника, докато не започва да се удря в готварската печка до него, опасана с вътрешна автомобилна гума, която омекотява ударите.(6)

Докато го чакам да му се завие свят от хипнотичното движение, лягам по корем на дъгообразна дървена люлка. За лицето ми има изрязана дупка, като на маса за масаж. Тялото ми се извива по формата на люлката, кръстът ми изпуква, идва пазачът на изложбата и с крак ме залюлява. В първия момент помислям, че лицето ми ще се размаже и тихо изпищявам, но само носът ми съвсем нежно опира във венецианската мозайка на пода. Нагоре, надолу. Пазачът ме залюлява още малко и се връща на мястото си.(7)

Когато движението на люлката спира, ставам и с поглед намирам Мина и неговото ново местоположение. Закачен на ремъци в хоризонтално положение. Десният му крак виси надолу и опира земята, като по този начин се залюлява напред и назад. Отпред главата му, а отзад левият му крак се удрят в надуваеми топки в цветовете на дъгата. Защо се случва това? Не

знам, но искам да продължи. Ритъмът на движението е в хармония с абсурда на случващото се.(8)

Обръщам се наляво, метална дръжка виси на въже от тавана на залата. Пред нея стои монитор, излъчващ изображение на дърво. Дърпам дръжката все едно е на казанче за тоалетна, клоните на дървото върху монитора се помръдват, дърпам пак, и пак цялото дърво почва да се клати. Въжето е свързано с дървото в двора на палацото посредством кабел–жило, което предава директно механичното движение от дръпването на дръжката към дървото отвън, наблюдавано от камера. Излизам на двора, дървото е там. Опитвам се да видя механизма.(9)

Вместо механизма откривам три автомобилни гуми на тревата, превърнати в уред за придвижване по корем. Легнал по корем, опънал ръце напред, задвижвам колелата и се плъзвам през двора. С усилие достигах до нещо, което не мога да определя какво е, прехвърлям тялото си върху него, и излизам.(10) Това е, не искам да слизам. Докато летя над покривите, виждам как Мина вече не е на мястото, на което съм го оставил. Облякъл е космонавтски костюм и се завързва за забит в пода метален прът. Дърпа нещо като предпазител и почва бавно да се върти около себе си.(11)

С всяка обиколка скоростта се увеличава, а ъгълът спрямо земята става все по-остър и по-остър. Аз вдигам глава към небето. Затварям очи и чувам: „Слизай долу.“(12)

Проектът „Транспорт на тялото“ разглежда движението и покоя като процес на постоянно балансиране – влизане и излизане от равновесие. Бавното и понякога хипнотично движение в пърформансите на Мина Минов резонира с тоналността на 61-вото Венецианско биенале *In Minor Keys*, което обръща внимание на малките действия, които променят възприятието. Дори когато се случва на едно място, движението пренася тялото и поражда усещане за метафизично преминаване през пространството. Нашите сетива като наблюдатели остават объркани и действието се възприема почти като упражнение по телепортация.

Мина създава видео пърформанси и обекти, които функционират едновременно като препятствия, опорни точки и ситуационни устройства. Най-точно го определя собственото му изказване, че се интересува от процеса и навиците на консумация на изкуството. Той търси различни еквиваленти, метафори за това как подобна консумация се случва. Когато тези метафори работят, според него те могат да станат релевантни за някои базови екзистенциални състояния. В своите работи той се стреми към „концентрирани наблюдения“, при които онова, което изглежда просто или минимално, се оказва натоварено със значение. За Минов тялото е неопределено ядро, към което се натрупват протези – материални, концептуални или ситуационни.

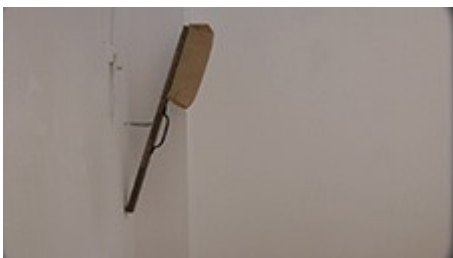
След всички тези движения тялото напуска уредите, но запазва тяхната логика – люлеенето, съпротивлението, повторението. Пространството продължава да действа върху него и извън павилиона, като слабо отклонение в равновесието. „Транспорт на тялото“ не завършва с последно действие, а с остатък: усещане, че тялото е било преместено, без физически да е напуснало мястото си.

Списък на произведенията

1. **Официалният анцуг на българския национален отбор по визуални изкуства**, 2019. Облекло по авторски дизайн – гащеризон.

2. **Без заглавие (консумация)**, 2011. Интерактивен обект / пърформанс/ видео, дърво, пружина, дръжка, кожена възглавница. <https://vimeo.com/37259394?fl=pl&fe=sh>

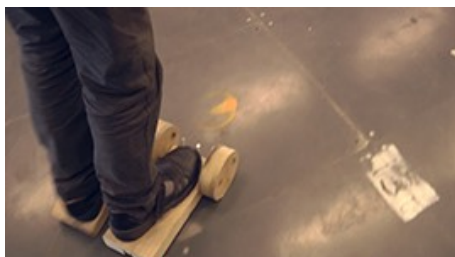
3. **Без заглавие (стая 10)**, 2009. Пърформанс/видео, колело, гайда. <https://vimeo.com/9331357?fl=pl&fe=sh>

4. **Преместено от художника**, 2013. Инсталация/пърформанс/видео, дърво, въже, метал. <https://vimeo.com/110839360?fl=pl&fe=sh>

5. **Преместено от (реквизит за ходене)**, 2013. Интерактивен обект/пърформанс/видео, дърво. <https://vimeo.com/400903717?fl=pl&fe=sh>

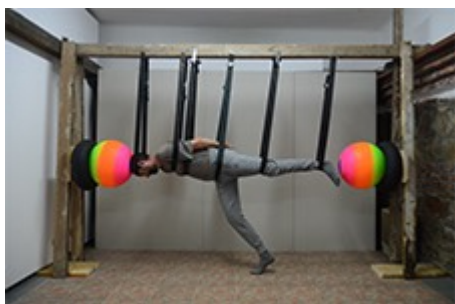
6. **Kick ass**, 2025. Инсталация/пърформанс/видео, хладилник, печка, въже, вътрешна автомобилна гума. <https://youtu.be/P0KpTja5fMM>

7. **Люлка за лице**, 2011. Обект/пърформанс/видео, дърво, опаковъчна пяна. <https://vimeo.com/26696509?fl=pl&fe=sh>

8. **Без заглавие (да починеш в почивен ден)**, 2017. Инсталация/пърформанс/видео, надуваеми топки, автомобилни колани, дърво. <https://vimeo.com/245638337?fl=pl&fe=sh>

9. **Обсерватория №3**, 2008–2019. Интерактивна видео инсталация, метална дръжка, стоманена жица, камера, монитор. <https://vimeo.com/331544622?fl=pl&fe=sh>

10. **Три колела**, 2021. Обект/пърформанс/видео, автомобилни гуми, желязо. <https://youtu.be/qHSOtaQntGw?si=tx5aOgH8iC6w06Tc>

11. **Летях**, 2015. Инсталация/пърформанс/видео, дърво, желязо - <https://youtu.be/YIMrQudWPCE> <https://vimeo.com/137944465?fl=pl&fe=sh>

12. **Без заглавие (падане)**, 2018-2023. Инсталация/пърформанс/видео, метал. <https://vimeo.com/401349089?fl=pl&fe=sh>

Инсталация

Инсталацията ще заема пространството на павилиона и част от вътрешния двор и ще включва дванадесет обекта, всеки от които може да бъде активиран чрез перформанс на Мина Минов.

Всички произведения съществуват както като физически обекти, така и като документиран видео перформанс.

Поглед отгоре

Поглед от входа

Поглед към входа

Поглед от входа (детайл)

Поглед към входа (детайл)

Двор

Двор